

Ohlášky – neděle 12. 6. 2022

Dnes prožíváme **Slavnost Nejsvětější Trojice**.

- Pondělí 13. 6. – **Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve**
- Příští neděle 19. 6. 2022 bude **Slavnost Těla a Krve Páně** (přeložena ze čtvrtku).

- Poslední **modlitba chval** v tomto školním roce bude **17. 6. 2022 v 18:30 na vrcholu Lovoš**
- Příští neděle 19.6. je třetí neděle v měsíci, bude **mše sv. v Sulejovicích**.
- Od **9. do 14. srpna 2022** se v Hradci Králové koná **Celostátní setkání mládeže**. V sobotu 13. srpna je připravený **program také pro mladé rodiny**.

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00
	14:00 *
Út, St, Čt	8:00
Pá	16:30

*** Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**

Sulejovice, kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Farní kavárna je vždy v neděli po mši sv.

Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti v úterý od 14 h

Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz

R.D. ICLic. Mgr. Józef Szeliga
statutární zástupce farnosti
+420 777 020 426
jw.szeliga@gmail.com

P. Mgr. Ladislav Nádvořník SDB
kaplan
+ 420 603 845 460

Václav

č. 29 (2022)
12. 6. 2022

Slavnost Nejsvětější Trojice

Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích

Hřích

Když si člověk postaví hlavu, bez Boha se obejde a poradit si nenechá. To je podstata hříchu, bohorovnost. Sám sobě se stává Bohem. O tom mluví Bible na samém začátku. Začalo to v ráji, po Adamovi a Evě se žádalo jediné: Z jednoho stromu nejezte, abyste nepropadli smrti (srov. Gn 3,3). Věděli, z kterého. Pokušitel v podobě hada Boží zákaz zpochybnil. Nikoliv, nepropadnete smrti. V den, kdy z něho pojíte, otevřou se vaše oči a budete jako Bůh poznávat dobré i zlé. Eva jablko vzala a jedla, nabídl Adamovi, ráj skončil. Kde je hřích, tam není žádný ráj. Být jako Bůh je strašné pokušení. Mnozí diktátoři by o tom mohli vyprávět. Některý člověk si pečlivě hlídá, aby mu Bůh do jeho plánů nemluvil, nebo si určité území vyhradí pouze pro sebe. Všude Bůh může, ale sem ne. Je to jako s tou lodí, která zvedne kotvy, jen jednu nechá spuštěnou. Vítr fouká, plachty se vzdouvají, loď nevyplouvá. Drží ji sice jen jedna kotva, ale je to stejné, jako kdyby zůstaly spuštěné všechny.

(z knihy Na minutu s Karlem Herbstem – V Boží blízkosti)

Youcat (27. část)

Co je úkolem církve? Církev je na svém místě, pokud plní své zásadní úkoly: **1.** Má zvěstovat Boží slovo: „Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky“ (2 Tim 4,2). **2.** Má udělovat svátosti a slavit bohoslužbu: **3.** Stará se o chudé a potřebné. **4.** Základní 3 funkce vykonává ve společenství a skrze tyto funkce společenství vytváří. To jsou rozhodující místa, kde na nás Bůh pracuje, kde nás proměňuje, osvobozuje a vykupuje.

Proč se křesťané dávají pokřtít? KAŽDÝ ČLOVĚK VÍ, že normální život skončí smrtí. Stane-li se však člověk křesťanem, ve křtu je mu darován královský život, který neskončí ani tehdy, kdyby měl zítra nastat konec světa. Goethova balada „Král duchů“ (Erlkönig) byla ve své době považována za skutečný horor. Otec veze na koni v náručí své nemocné dítě „tmou a vichrem“. Dítě zneklidní, má strach ze smrtícího démona, krále duchů. Otec se snaží utišit zoufale nařikající dítě, sevře je pevněji v náručí a štve koně do nejprudšího cvalu. Balada končí slovy: „Do dvorce dojel z posledních sil, děcko však z mrtvých již

nevzkřísil“ (přel. Otokar Fischer). *(z knihy Youcat: Kurz víry)*

Klady stáří

Pokud člověk nežil jako robot, ale celý život se snažil o hlubší poznání (nejen o vědomosti), ve stáří nápadně vyniká životní moudrostí. Dodnes v ruských kláštorech radí mladým lidem v jejich problémech „starci“. Žádní psychologové, ale řeholníci v pokročilém věku a vyzrálí v duchovním životě. Starý člověk zažil různá zklamání, je zdrženlivější v obdivu osobností, hned nekriticky nevzplane, jeho láska je čistší, vytríbená, duchovnější, opravdovější. Je to láska, která více odpovídá představě Boží. Staří lidé jsou citlivější k netaktosti, ale také ke každému drobnému dárku a projevu lásky. Starý člověk také citlivěji vnímá krásu – měli bychom na to myslet a umožnit mu vnímat například krásu přírody. Pokud žil dobře, má větší mravní sílu. Ví, co se osvědčilo a v čem lidé selhali, a může taktně radit mladým.
(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Přitahují?)

6/ Je-li Bůh dobrý, proč existuje utrpení?

V listopadu 1979 se můj nevlastní otec zastřelil ranou do srdce přímo před mýma očima. Následující den je mi na nic. Stěžuji si své matce: „Mami, nepřipadá ti, že už je toho trochu moc? Tolik průšvihů už od dětství, otec, kterého jsem nikdy nepoznal, a teď Martialova sebevražda..., není toho už trochu moc?“ Matka se mi podívá zpřímá do očí a odpoví: „Přijde ti, že je toho moc? Vzpomeň si na ty děti z Vietnamu, kterým při bombardování zemřela před očima celá rodina, které zůstaly úplně samy, bez nikoho... Co tys prožil ve srovnání s nimi?“ Mlčky na ni zírám. V hlavě se mi vybaví notoricky známá fotografie nahé holčičky běžící apokalyptickou krajinou při bombardování Vietnamu. Chudinka! Je to pravda, nemám právo si stěžovat! Musím zatnout zuby, žít dál, vzít svůj osud do vlastních rukou. O pár měsíců později prožiji silnou duchovní zkušenost, která se stane počátkem mého osobního vztahu s Kristem. Celý život se mi změní od základů a už se netrápím tak jako dřív, i když utrpení v mém životě zůstává. Zkrátka nelze prožít některé věci, aniž by to člověka na celý život nepoznamenalo. V životě se potýkáme i s tělesným utrpením – s tím přirozeným, jak naše tělo postupně chátrá, ale také třeba s utrpením

souvisejícím s nemocemi či úrazy, které se nám v životě přihodily. Například mně se neustále připomíná moje vážná nehoda na motorce v roce 2012, jelikož mi po ní zůstala křivě srostlá pánev a skřípnutý nerv v levé noze.

Existuje také specifické utrpení, které souvisí s misijním posláním, mohli bychom ho nazvat „apoštolské utrpení“. Mám na mysli zejména utrpení související s medializací – lidská závist, pomluvy, nepochopení, nespravedlivá kritika... Je to jistě paradox, ale pro mnoho lidí je utrpení cestou ke sjednocení s Bohem. Svatá Bernadeta Soubirousová trpěla celý život chronickým astmatem, které u ní přetrvávalo po epidemii cholery. Zemřela v 35 letech na plicní tuberkulózu. Svatá Terezie z Lisieux zemřela rovněž na tuberkulózu, ve věku 24 let. A celkem nedávno i svátý Jan Pavel II., v mládí velký sportovec, prožil poslední roky svého pontifikátu s nemocí, kvůli níž mu ochrnula půlka obličeje. Utrpení spojené s Kristovým křížem je jako rydlo, které v nás prohlubuje naši schopnost milovat. Jasně nám ukazuje, co je v životě druhořadé, a přivádí nás k tomu podstatnému. I z bolesti může Bůh vytvořit něco dobrého, neboť „všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha“ (Ř 8,28).

Mezi světcí, jejichž život se snoubil s utrpením, vyniká jedna žena s neobyčejným životním příběhem. Jedná se o Martu Robinovou, jejíž proces blahorečení je v běhu. Shodou okolností jsem se s ní setkal 7. února 1981, krátce před její smrtí. Tato drobná žena je ohromujícím příkladem života sjednoceného s Kristem skrze utrpení. Marta onemocněla v šestnácti letech a zůstala v bolestech připoutaná na lůžko až do své smrti, aniž by kdy vyšla ven. Žila v neustálém přítmi, protože světlo ji páliло do očí. Nemohla polykat ani pít, celých padesát let nic nepozřela. Živila se jen chlebem eucharistie, kterou přijímala jednou týdně. Na svém těle nesla stigmata, skrze něž koncem každého týdne znovu prožívala Kristovo utrpení. Za ta léta přijala ve své temné komůrce tisíce poutníků. Trpělivě jim naslouchala a všichni pak svědčili o radosti, která z ní vyzařovala. Říkávala: „Vzít na sebe svůj kříž neznamená přivázat si k noze kouli, ale připnout srdci křídla; znamená to radost, štěstí a nebe už tady na zemi!“

(z knihy René-Luca Patnáct podobenství)